Bruiloftszangen voor den heere Moses van Eys, en jonkvrouwe Petronella Anna van Veen

Echtelyk vereenigt in Amsteldam, den IVden van louwmaant, MDCCXXIV

bron

Bruiloftszangen voor den heere Moses van Eys, en jonkvrouwe Petronella Anna van Veen. Echtelyk vereenigt in Amsteldam, den IVden van louwmaant, MDCCXXIV. Z.n., z.p. 1724

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_eys001eyse01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

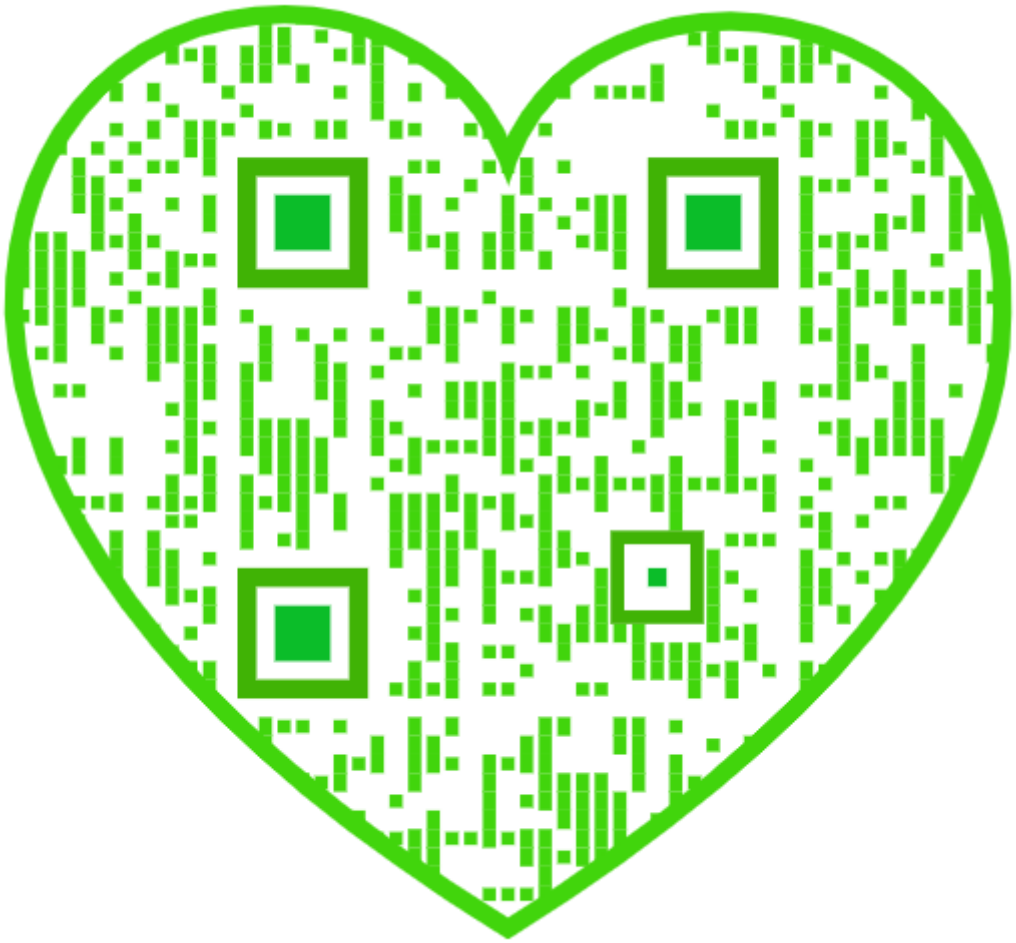

Ter Bruilofte van den Heere Moses van Eys, en Jonkvrouwe. Petronella Anna van Veen.

HOe vrolyk 't nieuwe Jaar verwelkomt was voorhenen,
Noit, deftig Bruilofts Paar, is 't gunstiger verschenen,
Noit schonk 't u zulk een krans
Of gaaf, van schoner glans.
Robyn en diamant, al 't geen wy dierbaar schatten,
Al 't geen wy aangenaam naar ons begryp omvatten,
Is minder van waardy
Dan nu de liefde schenkt, Vernoegde, aan wederzy.
Een edel hart uit liefde ontfangen en geschonken,
Verzelt met tederheit, met lachjes en met lonken,

Versiert met roem en deugt,
Bestemt, door 's Hemels gunst, tot aller Vrienden vreugt
Is 't allerwaardste daar de sterfling op kan roemen.
Zyt welkom dan Nieujaar: gy schenkt ons nieuwe bloemen.
Vol jeugt, vol vrolykheit, zo schoon de lieve Lent
En blyde Maitydt oit tot Bruiloftslovren zent.
Wat kan het teder hart der Lieven meêr vermaken
Dan 't lieflyk rozeblos op eerbre maagdekaken?
Dan 't zuiver lelywit,
't Geen in de blanke borst der zuivre liefde zit?
Geen aangenamer groen dan palm- en myrteblaren
Die, fris en onbesmet, verbeelden uwe jaren,
O Bruit, o Bruidegom. Zyt welkom vrolyk jaar:
Wy juichen in 't geluk van 't loflyk Bruilofts Paar.

Al horen wy nu niet de blyde wiltzang quelen:
Zo haast de schone Bruit behaagt de snaar te strelen:
Der edle cimbel, ha! wat leurik, nachtegaal,
Verrukt de zielen dus met ryker klank en taal,
Daar duizent vogeltjes zich onder een doen horen?
De wakkre Bruidegom, bekoort dan yders ooren

Als hy dat schoon geluit met heusschen zang verzelt,
En, op een tedre wyz', tedre zyn liefde melt.
O schone harmony! vermaak van geest en zinnen,
Nadruklyk zinnebeelt van min en wederminnen:
Daar alles smelt en vloeit in 't lieffelyk geluit,
Gelyk de liefde in 't hart van Bruidegom en Bruit.

Dank zy d'Alzegenaar, die 't al ziet voor hem bukken,
En d'echtebant doet gelukken.
'k Begroet u, Heer VAN EYS, als Vader van dit Feest:
Wat groot vernoeging en verquikking smaakt uw geest,
O achtbaar Man, daar gy nu vier Paar brave Loten,
Door 's Hemels zegen uit uw Huwlyksbedt gesproten,
Getrouwt en ongetrouwt,
Met eer en vreugt aanschout.
Zo ziet gy uwen Stam uitbreiden als een ceder,
Vol aangename vrucht in 't vriendlyk zomerweder;
Een ceder aan den vloet
Geplant, door zonneschyn en hemeldau gevoedt.
'k Weet hoe uw Vaders hart vast zegent deze banden
Daar twee van uwe Zoons, twee loffelyke Panden.

Omhelzen, van VAN VEEN. die dubble liefdeknoop
Verknocht de Broeders, en verdubbelt uwe hoop
Om liefde en eendragt in uw bloet te zien verbonden.
Indien d'afwezenden ons aards geval verstonden,
Gewis der Moedren hart bestemden d'eerbre bandt
Van 't weêrzydts Kroost, door haar met lust en eigen hant
Zorgvuldg opgequeekt in liefdeplicht en zeden,
Waar door haar beider naam gezaligt blyft beneden.
Gelyk der Vadren roem, ten luister van hun Stam,
Zal blinken t'Amsteldam.
Zo moeten, jog en oudt, ook hunne Telgen bloeien.

Mag deze Bruiloftsklank langs 't Y in Texel vloeien,
Daar nu de dappre Roos 's Lands vrye wimpel voert,
Dan wort een zachter toon op d'oorlogstrom geroert
En schelle zeetrompet, tot vreugt van vloet en stranden,
Dan als hy (zo 't Godt wil) de rovers aan zal randen,
En halen op Algiers een ridderlyken buit.
Vier, Overyssel, vier dit Feesttydt van de Bruit
Met dondrent zeemuzyk. Laat hier den weêrgalm klinken,
Wy zullen onderwyl uw goede heênreis drinken.

Maar stiller Bruiloftszang wort aan de Vecht gehoort
Daar HOFWERK in zyn rust en bloei niet wort verstoort,
Terwyl, naar d'oude wys, de Nimfjes en de Knapen
Met bloemen en festoen vereenen naam en wapen
Van 't lieve Bruiloftspaar,
Gevlochten door elkaêr.
Zing, blyde Lantjeugt, zing den lof van 't eerlyk minnen,
Daar heuscheit en gedult den weg baant tot verwinnen;
Daar 't hart spreekt als de tong,
En list of veinzery noit lagen lei, nooit dwong.
Zing, 't zalig Huisgeluk, daar liefde en vrede wonen,
Daar plicht en wederplicht eerbiedig zich vertonen,
Door haat noch twist geschent,
Door vriendschap noit volendt.
Daar alle levensdagen
Getelt zyn met behagen.
Zing by den dans en 't spel:
Gezegent zy VAN EYS, gezegent PETRONEL.

Hier op, o Bruidegom, moet uwe Handel bloeien,
Die d'Opperzegenaar met welvaart wil besproeien

Hier, en in 't wyde en breê,
Te lant of over zee,
Daar d'eedle Iber en de Tagus zich verspreien,
Daar gulde vliezen aan hun zilvere aders weien
In tym en rosmaryn, daar uit die zoete lucht
Onze Amstelstroom verheugt door hunne ryke vrucht.
O Spanje! deftig oort, gezegende landsdouwen,
Daar zich de Batavier gulhartig mag vertrouwen
't Zy hy zyn kiel of vracht
Naar uwe stranden zent, of andre hier verwacht,
Geladen met een schat van goude en zilvre baren.
Zo schroom de Handellust geen stormen noch gevaren
Daar zy de zonne aanschout in oosten, west en zuit,
Ook daar de naalde in 't noort op ysgebergten stuit.
Zo bloei de Leeuw in vreê met zyne nageburen.
Zo blyf de Koopmanschap hier onbelemmert duren,
De kracht en steun van 't Lant,
Daar yders welzyn aan dien zegen blyft verpant.

Zwyg, Dichter, 't is te lang: de Bruigom dult geen marren.
Zo moet myn Bruiloftstoon zich niet in 't wilt verwarren,

Noch roep de Minnegodt die meest de jeugt vermaakt.
De Bruiloftskoets wort door de Zedigheit bewaakt,
Die heimlyk smeekt: vergun, o Hemel, die door trouwen
Het menschelyk geslacht beliefde t'onderhouwen,
Aan dit vereende Paar den zegen door uw mondt
Belooft aan 't Trouverbont.
U is bewust hoe veel of luttel moet vernoegen,
U is de magt om 't al tot yders nut te voegen.
Zo bloei de liefdebant in voorspoet, rust en deugt,
Met al 't geen wenschelykst den braven Stam verheugt.

J. BAPTA. WELLEKENS.

Nieuwejaars-Gift voor den Heere Moses van Eys; op zyn E: Echtverbintenisse met Jongvrouwe Petronella Anna van Veen.

HEt Nieuwe jaar nam korts weêr een begin,
Waar op men door gewoonte of zuiv're driften
Van vriendschap, of van ongeveinsde min,
Elkaêr beschonk met groote en kleene giften;
Op 't lof'lyk spoor der Oudheid, die deez' dag
Steeds vierde om aan het wissellot te denken,
Dat nu eens vreugd, dan stof geeft tot geklag.
Maar zag men hier ooit iemand mild beschenken

In zulk een' tyd, gewis 't is Heer van EYS.
De Liefde, met zyn zielsverdriet bewogen,
Begiftigde, na dat ze reis op reis
Zyn wandel had getoetst, door haar vermogen
Hem eind'lyk met een onwaardeerbaar pand.
Zo sprak ze: ,,Dat uw geest zich niet meer kwelle.
,,Dit Nieuwe jaar vernieuwt door my uw' stand.
,,Ontfang van my uw lieve PETRONELLE,
,,Zo lang van u bemind en aangebeên;
,,Dat huisjuweel verçierd met eed'le gaaven,
,,Die waarde telg des Stambooms van VAN VEEN.
,,Zo vind uw kiel van hoop een veil'ge haven
,,Van huw'lyksheil. Wie zou dien dierb'ren schat,
,,Die baak van deugd niet tot een jaargift wenschen?
,,Wech diamant in zuiver goud gevat;
,,Wech roozen, die, hoe schoon, in 't kort verslenschen.
,,Deez' Amstelroos zal verkwik'bren geur
,,Naar myne hoop, u jaar op jaar verblyden.

„Myn waarde zoon, gelukkig is uw keur,
„Die veelen u tot hunnen last benyden
„Door de afgunst, nooit bevryd van zielgekwel.
„Hoe zal uw Lief uw afgesloofde zinnen
„Verheugen door het klavecimbelspel!
„Hoe zal zy u, hoe zult gy haar beminnen!
„'k Zie in uw' Echt een vrolyk Paradys
„Van liefde en vrede op 't heuchgelykst' herbooren.
„Wat dunkt u? Gaf het pragtige Parys,
„Welks weelde en praal zo menig kan bekooren
„In hoven van verlustiging en staat
„U zo veel vreugd, u zo veel hertsgenoegen
„Als 't minnelyk en zedige gelaat
„Van haar wiens hert ik kon aan 't uwe voegen?
„Niets is 'er dat hier immer haalen mag
„By teed're min van deugdzaame Echtgenooten.
„ô Nieuwe jaar! ô nieuwe bruiloftsdag!
„ô Nieuwe staat met zegen overgoten!

„Het spreekwoord zegt: Wat nieuws verheugt het hert.
„Maar bleek zulks ooit, hier blykt het in 't byzonder,
„Vereenigde, in uw' welstand vry van smert,
„Een nieuwe gift van d'eeuwig' Aldoorgronder.
„ô Deftig Paar! hoe zal de Vechtsche jeugd
„Met snaarenspel en blyde maatgezangen,
„Wanneer de Lente elks hert en ziel verheugt
„En 't all' vernieuwt, op *Hofwerk* u ontfangen!
„Op *Hofwerk,* daar ge uw stem zo menigmaal,
„ô Schoone Bruid! door bosch en veld liet klinken
„Op 't hooren van de schelle nachtegaal,
„Eer 't zonnelicht in 't oost begon te blinken.
„Maar zacht! 't is tyd dat ik vertrek, myn Zoon.
„'k Zie Vader EYS met weêrzyds braave vrinden
„Daar 't Y op roemt. Zy wenschen dat nooit hoon
„U treff'; dat twist uw rust nooit mag verslinden:
„Ja dat het u in alles wel mag gaan;
„Dat door Gods hand uw koopgeluk steeds bloeje.

„Ik hang'er, tot besluit, myn zegel aan,
„En voeg 'er by dat ook uw Stamhuis groeje
„In telgen, nooit ontaard van uwe deugd.
„Vaar wel. Deez' gift ga nooit uit uw gedachten.
„Zy blyv' steeds nieuw, en wil altoos met vreugd
„Die heil-eeuw, daar nooit rampspoed woont, vewagten,
„Daar 't Nieuwe jaar vernieuwt word noch veroud,
„Daar 't vroom gemoed voor eeuwig bruiloft houd.

C^{L}. BRUIN.

Bruiloftsliedt.
Op een bekende Wyze.

BRuitje, 't is geen tydt van treuren;
Schone, droog uw traantjes af.
Laat uw tabbert toch niet scheuren:
Want gy gaat niet naar het graf:
Maar daar 't leven uit zal ryzen.
Zie uw waarde Zusters aan:
Of zy 't eerlyk bedt mispryzen?
Neen: zy zyn u voorgegaan.

Konmen kinders van de bomen
Plukken, als een kers of peer,
Wie zou dan voor 't kraambedt schromen?
Yder koos, naar zyn begeer,
Nu een meisje, dan een jongen,
Of somwyl wel twee gelyk:
Maar hier wort geen keur bedongen,
't Is een lot voor arm en ryk.

Veel of luttel, 't is een zegen:
Yder smaakt dit op zyn tydt.
Speelnoots, hoe dus lang gezwegen?
'k Zie de Bruigom raast van spyt.
Moet 'er eerst een glaasje blinken?
Schenk voor elk een frissche fluit,
Om op 't woort: Oseé, te klinken,
Voor den Bruidegom en Bruit.

'k Hoor (dunkt my) de slaapdeur kraken:
Maar den ingang is bezet.
Bruigom, wil het hoflyk maken,
Of gy raakt noch niet te bedt.
Dit is 't lest van uw quellaadje,
(Speelnoots, vat hem nu by 't woort)
En het einde der vryaadje.
D'eene leer het d'ander voort.

VAAR WEL.

Inval By Toeval van 't Huwelyk van den Heere Moses van Eys, met Mejuffrouw Petronella Anna van Veen,
Een Voorval van den 4^e^. *January.* 1724.

VAn de Turfmarkt naar het Veen,
Om een voordeel uyt te vaaren,
Was voor honderde van jaaren,
  Of ligt langer algemeen;
En wat leydt'er aangeleegen,
  Of het langer is of niet?
  Dat is vast, het is geschiedt,
En geen mensch die spreekt dat tegen:

Maar, toen was het kinkels werk,
(Hoe de zaaken konnen keeren:)
Nu, nu doen het brave Heeren,
Sonder schaamte, na ik merk;
Maar gansch op een and're wyze,
Als het toen die kinkels deên,
Want die trokken naar het Veen,
En hun doen dat was te pryze,
Om een vragtje winter voêr:
MOSES, MOSES waar wilt heen?
Trekt mee na de ryke Veenen,
Op het voetspoor van zyn Broêr,
Van de Turfmarkt om een vragje,
Te gaan brengen in het Veen,
MOSES, MOSES waar wil 't heen?
Goeje reys Heer, met dit nagje,
Lost en laadt gy moet van bey's,
Uyt de Carga zal het blyken,
Of die reys u meer zal lyken,
Of het weezen zal naar Eys;
En gelukt dit eerste reysje,
Ey wat swaarigheyt myn Heer,
Neege Maandjes of wat meer,
Hebje een kleyn piep jong VAN EYSJE.

Toezangh.
Op de Wys: Laat Phebus in het morgen roodt &c.

WEl hoe wat 's dit, het Bruydtje bloost
Wat of dat kleurtje wil bedieden?
Ey zoete Bruydtje zydt getroost,
Wie kan de Liefdens kragt ontvlieden?

Heeft u de Minnegodt verrast,
En heeft VAN EYS zyn eys gekreegen?
Gy krygt een Minnaar die u past,
Ik noem dees Egt met regt een Zeegen.

Wat is 'er schoonder hier op de Aardt?
Wat kan den Heemel schoonder geeven;
Als vergenoegt en welgepaart,
In kuysse Liefde en Min te leeven?

Het Tortelduyfje trekkebekt,
Met zyne Gâ door min bewoogen,
Het Liefdens vuur dat leeven wekt,
Is van een onbepaalt vermogen.

Het heerscht in aarde, lucht en zee
In al het ondermaans geweemel
En waarom, waarom wy niet meê?
De Sterren minnen in den Heemel.

De gulde Zon bemindt de Maan,
En hy verligt haar met zyn straalen,
't Is liefde en min van voor af aan,
De Liefde moet dogh zeegepraalen.

En waarom dan, ô zoete Bruydt
Een bloosje op de wang gekreegen?
Het is het Hemelsche besluyt,
Den mensch is tot zyn mensch genegen.

Zoo blyft het menschelyk geslagt,
Zoo blyven beyde uw Stammen leven,
Dees alleraangenaamste Nagt,
Wil ons hier in ons wenschen geven.

J. GOEREE.